

A Kúria

mint felülvizsgálati bíróság

í t é l e t e

Az ügy száma: Kfv.VI.37.499/2025/7.

A tanács tagjai: Dr. Vítál-Eigner Beáta a tanács elnöke

Dr. Hajas Barnabás előadó bíró

Dr. Kurucz Krisztina bíró

Dr. Bernáthné dr. Kádár Judit bíró

Dr. Rák-Fekete Edina bíró

A felperes: Név1

(cím1)

A felperes képviselője: Név2

(eljáró ügyvéd: Dr. Papp P. Gábor

cím2)

Az alperes: Nógrád Vármegyei Kormányhivatal

(cím3)

Az alperes képviselője: Dr. Muzsnay Ágnes kamarai jogtanácsos

A per tárgya: építési ügyben indult közigazgatási jogvita

A felülvizsgálati kérelmet benyújtó fél: a felperes

A felülvizsgálni kért jogerős határozat száma: Budapest Környéki Törvényszék 2025. április 1. napján kelt 107.K.701.761/2024/9. számú ítélete

Rendelkező rész

A Kúria a Budapest Környéki Törvényszék 107.K.701.761/2024/9. számú ítéletét hatályában fenntartja.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az alperesnek 15 napon belül 200.000 (azaz kettőszázezer) forint felülvizsgálati perköltséget.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az államnak az esedékesség napjáig 70.000 (azaz hetvenezer) forint felülvizsgálati eljárási illetéket az állami adó- és vámhivatal által közzétett illetékbevételi számlára.

Az ítélet ellen felülvizsgálatnak nincs helye.

Indokolás

A felülvizsgálati kérelem alapjául szolgáló tényállás

[1] Egy perben nem álló egyesület a Helyi1 szám1 hrsz-ú ingatlanon 2019. augusztus 2. napján kelt 20370-25/2019. számú határozattal ifjúsági szállóépület és kültéri medence építési munkáira kapott építési engedélyt. Az alperes 2023. március 21. napján tartott helyszíni ellenőrzést az ingatlanon, és megállapította, hogy a Helyi1 szám1 hrsz-ú ingatlan szám2 hrsz-ú ingatlannal közös telekhatárán építési engedély nélkül egy 88,93 m hosszú, 0,20-0,30 m vastagságú és 1,27-5,5 m magasságú, részben támfalként, részben tömör kerítésként funkcionáló zsalukő betonfal épült. Az alperes a 2023. április 12. napján kelt NO/ETDR-EPFO/350-6/2023. számú végzésében a felperest, mint az ingatlan tulajdonosát a zsalukőfalra vonatkozóan fennmaradási engedély iránti kérelem, valamint a támfalhoz készült statikai vélemény benyújtására hívta fel. A végzés rendelkező része tartalmazta azt a tájékoztatást is, hogy ha a felperes a szabálytalan állapotot megszünteti, a fennmaradási engedélyezési eljárás lefolytatására okot adó körülmény megszűnik, továbbá, hogy ha az építtető a megállapított teljesítési határidőig az építési engedély nélkül épített építményre vonatkozó fennmaradás iránti kérelmét az építésügyi hatósághoz nem nyújtott be, a szabálytalan állapot megszüntetése érdekében az építtetőt a szabálytalanul megépített építmény elbontására kötelezi. A Budapest Környéki Törvényszék a felperes keresetét a 2024. február 19. napján kelt 2.K.701.088/2023/29. sorszámu ítéletével elutasította. A felperes felülvizsgálati kérelmének befogadását a Kúria a Kfv.III.37.298/2024/2. számú végzésével megtagadta.

[2] Az alperes 2024. június 11. napján és 2024. augusztus 6. napján helyszíni szemlét tartott, és megállapította, hogy a zsalukőfalak továbbra is a felmérési helyen, hosszban, magasságban állnak, fennmaradási engedély iránti kérelmet az előírt határidőben nem nyújtottak be, ezért a 2024. augusztus 13. napján kelt, NO/ETDR-EPFO/39-30/2024. számú határozatában a felperest, mint az ingatlan tulajdonosát – a határozat véglegessé válásától számított három hónapos határidővel – a jogszerűtlenül és szabálytalanul kivitelezett zsalukőfalak lebontására kötelezte.

A kereseti kérelem és az alperes védekezése

[3] A felperes keresetében elsődlegesen az alperes határozata jogszabálysértő voltának megállapítását, és annak megsemmisítését, másodlagosan a határozat megsemmisítését és az alperes új eljárásra kötelezését kérte.

[4] Arra hivatkozott, hogy az alperes határozata azért sérti az általános közigazgatási rendtartásról szóló 2016. évi CL. törvény (a továbbiakban: Ákr.) 26. § (1) bekezdését, 85. § (3) bekezdését, továbbá az elektronikus ügyintézés és a bizalmi szolgáltatások általános szabályairól szóló 2015. évi CCXXII. törvény (a továbbiakban: Eüsztv.) 8. § (1) bekezdését, 9. § (1) és (1a) bekezdését, 14. § (1) és (4) bekezdését, 15. § (1) és (2) bekezdését, 16. § (1) bekezdését, 22. § (1a) bekezdését, 22. § (5) bekezdését, továbbá az elektronikus ügyintézés részletszabályairól szóló 451/2016. (XII. 19.) Kormányrendelet (a továbbiakban: Eüsztv. vhr.) 23. § (a) bekezdését, mert elektronikus kapcsolattartást választott, azonban vele az alperes a határozatát postai úton közölte, ezzel a kézbesítés szabályait megsértette. E körben

hivatkozott a Legfelsőbb Bíróság Kfv.V.35.044/2009/3. számú határozatára is.

[5] Azt is állította, hogy az alperes megsértette a közigazgatási perrendtartásról szóló 2017. évi I. törvény (a továbbiakban: Kp.) 96. §-át, és az Ákr. 82. § (1) bekezdését, mert ugyanazon közigazgatási tevékenység jogszerűségének a vizsgálatára nem indíthatott volna új eljárást. Hivatkozott a „ne bis in idem” elvére, mert álláspontja szerint az alperes ugyanazon jogalapon indított új eljárást vele szemben, mint amelyben korábban érdemben döntött. E körben az Ákr. 2. § (1) és (2) bekezdése mellett felhívta a Kúria Kfv.II.38.417/2019/7. számú határozatát. Előadta azt is, hogy a tényállást az alperes tévesen állapította meg, mert a tervdokumentációban is megtalálható a támfal, ezért az Ákr. 62. § és az Ákr. 133. §-a is sérült. Azt is sérelmezte, hogy az alperes nem tisztázta az építtető személyét.

[6] Az alperes védiratában a kereset elutasítását kérte. Kifejtette, hogy 2024. augusztus 13. napján ügyfélkapun keresztül megpróbálta megküldeni a határozatot a felperes részére, de az informatikai rendszer hibája miatt az nem sikerült, ezért az Eüsztv. 101. § (3) bekezdésének megfelelően küldte meg postai úton a határozatot a felperesnek. Előadta, hogy azért nem állapítható meg a Kp. 96. §-ának sérelme, mert a per tárgya a bontásra kötelezés, ami a fennmaradási engedély iránti kérelem benyújtása hiányának a következménye. A támfal jogszerűségének kérdésében a Budapest Környéki Törvényszék 2.K.701.088/2023/29. számú ítéletével döntött. Előadta, hogy jelen ügyben nem kettős szankcióról van szó, hanem most került abba helyzetbe, hogy az önkéntes teljesítés elmaradása miatt bontásra kötelezze a felperest.

A jogerős ítélet

[7] Az elsőfokú bíróság jogerős ítéletével a felperes keresetét elutasította.

[8] A jogerős ítélet – bizonyíték hiányában – nem fogadta el az alperes elektronikus kézbesítés megkísérlésére vonatkozó előadását, és megállapította a kézbesítés szabálytalanságát [Eüsztv. 9. § (1a) bekezdése, 14. §-a, 15. § (1) bekezdése], amely az ügy érdemére nem hatott ki. A Kúria Kpkf.39.029/2022/2. számú határozatának felhívásával rámutatott, hogy nem elegendő a kézbesítés szabályainak a megsértése, annak a felperes jogainak elnehezülését, a tisztességes eljárás vagy a jogbiztonság megsértését kell okoznia, de ez nem volt megállapítható, a felperes jogorvoslati jogával élni tudott.

[9] Az elsőfokú bíróság nem fogadta el a felperes „ne bis in idem” elvének és a Kp. 96. §-ának (anyagi jogerőhatás) megsértésére vonatkozó előadását, mert az alperes külön rendelkezett a fennmaradási engedély iránti kérelem benyújtására való felhívásról, amelynek a felperes nem tett eleget, és ezt követően a perbeli határozatban rendelkezett a bontásról. Ez nem jelent kétszeres értékelést, mivel a perbeli határozatban az alperes azt „értékelte”, hogy a felperes nem tett eleget a kérelem benyújtásának. Rámutatott, hogy a felperes a támfal jogszerűségét ebben eljárásban már nem vitathatta.

[10] A jogerős ítélet szerint az alperes a bontást elrendelő határozat meghozatala során nem a zsámkőfal jogszerűségét, hanem csak azt vizsgálta, hogy a felperes benyújtotta-e fennmaradási engedély iránti kérelmét, ezért a támfal jogszerűsége körében előadott felperesi érveket az elsőfokú bíróság nem vizsgálta, azt a korábbi bírósági eljárásban már elbírálták.

A felülvizsgálati kérelem és a felülvizsgálati ellenkérelem

[11] A felperes felülvizsgálati kérelmében elsődlegesen a jogerős ítélet hatályon kívül helyezését és az alperes határozatának megsemmisítését, másodlagosan jogerős ítélet hatályon kívül helyezését és az alperes határozatának hatályon kívül helyezését, harmadlagosan a jogerős ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság új eljárás lefolytatására és új határozat meghozatalára utasítását, negyedlegesen a jogerős ítélet megváltoztatását, az alperes határozatának megsemmisítését, ötödlegesen a jogerős ítélet megváltoztatását és az alperes határozatának megsemmisítését és az alperes új eljárás lefolytatására kötelezését kérte.

[12] Álláspontja szerint az alperes megsértette az alapvető eljárási jogait, illetve az ügy érdemére kiható módon megsértette az Eüsztv. 8. § (1) bekezdését, 9. § (1) és (1a) bekezdését, 14-16. §-ait, 22. §-át, az Eüsztv. 23. § a) és e) pontját, illetve az Ákr. 26. § (1) bekezdését, 85. § (3) bekezdését. Arra hivatkozott, hogy a jogerős ítélet az Alaptörvény XXIV. cikk (1) bekezdésébe, XXVIII. cikk (6) és (7) bekezdésébe, az Ákr. 2. §-ába, 82. § (1) bekezdésébe, 112. § (1) bekezdésébe és 114. § (1) bekezdésébe, a Kp. 78. § (2) bekezdésébe, 96. §-ába, a Kp. 84. §-a alapján érvényesülő Pp. 346. §-ába ütközik, továbbá a jogerős ítélet jogkérdésben eltért a Kúria Kfv.II.38.417/2019/7. számú, és Kfv.II.37.983/2019/10. számú közzétett határozatától.

[13] Felülvizsgálati kérelmében a jogerős ítéletet három irányból támadta: egyrészt arra hivatkozva, hogy nem vette figyelembe az alperes határozata kézbesítésének szabálytalanságát, másrészt arra alapítottn, hogy nem értékelte, hogy az alperes határozata azzal, hogy két szankciós jellegű döntést hozott, a „ne bis in idem” elvét és az anyagi jogerőhatást sérti, harmadrészt azért, mert az előbbi kérdésekkel kapcsolatban a jogerős ítélet indokolása hiányos. Álláspontja alátámasztására nagy terjedelemben – és részben a korábbi beadványában ismétlődő tartalommal idézte – egy közelebbről meg nem nevezett „Kp. Kommentár” tisztességes eljáráshoz való joggal, bíróság indokolási kötelezettségével, az anyagi jogerőhatással kapcsolatos részeit.

[14] Azért tartotta a jogerős ítéletet a „ne bis in idem” elvét és az anyagi jogerőhatást sértőnek, mert álláspontja szerint az alperesnek csak akkor lett volna lehetősége a bontásról külön döntést hozni, ha nem hívja fel őt fennmaradási és statikai tervek benyújtására, és nem állapítja meg a jogszerűtlenséget, mert azzal, hogy jogkövetkezményként fennmaradási engedély benyújtására hívta fel a felperest, lezárta az ügyet, az Ákr. 82. § (1) bekezdése és a Kp. 96. §-a alapján az alperesnek nincs lehetősége az ügyben új eljárást kezdeményezni, és a bontásról dönten. E körben hivatkozott alsóbb fokú bíróságok eseti döntéseire és a Kúria Kfv.II.38.417/2019/7. számú, valamint Kfv.II.37.983/2019/10. számú határozataira is, amelyeket ugyancsak nagy terjedelemben idézett. Az ügyazonosságot abban látta, hogy

mindkettő ügyben az ügydöntő határozat (döntés) meghozatala után hoztak egy második határozatot is, vagyis mindkét ügyben két szankciót tartalmazó határozat született ugyanazon ügyben, illetve, hogy a jogerős (bíróági) döntés nem vizsgálható felül egy új eljárás keretében a „ne bis in idem” elv alapján, mivel a jogerős döntés res iudicata-t eredményez. Jelen ügyben pedig az alperes egy végleges (jogerős) hatósági döntést és bírósági ítéletet vizsgált felül, illetve egészített ki egy új eljárás keretében.

[15] Az alperes felülvizsgálati ellenkérelmében – annak ténybeli és jogi megalapozottságára hivatkozva – a jogerős ítélet hatályában fenntartását kérte.

[16] Rámutatott, hogy a felperes felülvizsgálati kérelmében alapvetően az alperes határozatát vitatta. Kifejtette, hogy a felperes nem nyújtott be fennmaradási engedély iránti kérelmet a szabálytalanul megvalósított támfalak ügyében, amelyhez sem építési engedélyezési tervvel, sem kiviteli tervvel nem rendelkezik, az építési naplóban a támfal megvalósítására vonatkozó bejegyzés nem történt. A megépült zsalukőfalak fennmaradásának feltételei nem állnak fenn, a felperes arra fennmaradási engedélyt nem kért, és a szabálytalan állapotot sem szüntette meg.

[17] Értelmezhetetlennek tartotta a felperes „ne bis in idem” elvre vonatkozó hivatkozásait.

[18] A határozata kézbesítésével kapcsolatban előadta, hogy az elektronikus rendszer hibája miatt kézbesítette azt postai úton, és ahogy a jogerős ítélet is megállapította, a kézbesítés szabálytalansága az ügy érdemére nem hatott ki, a felperes tudott élni jogorvoslati jogával, abban hátrányt nem szenvedett.

A Kúria döntése és jogi indokai

[19] A felülvizsgálati kérelem az alábbiak szerint nem alapos.

[20] A Kúria a Kp. 115. § (2) bekezdése alapján alkalmazandó 108. § (1) bekezdése szerint a jogerős ítéletet a felülvizsgálati kérelem és a felülvizsgálati ellenkérelem keretei között vizsgálta felül.

[21] A Kp. 120. § (5) bekezdése értelmében a felülvizsgálati eljárásban bizonyítás felvételének nincs helye, a Kúria a felülvizsgálati kérelem elbírálása során a jogerős határozat meghozatalakor rendelkezésre álló iratok és bizonyítékok alapján dönt.

[22] Az elsőfokú bíróság helytállóan állapította meg a tényállást, amelyből a jogszabályok helyes értelmezésével és alkalmazásával ítéletében jogszerű következtetésre jutott.

[23] A Kúria mindenekelőtt hangsúlyozza, hogy a közigazgatási jogvita tárgyát a bontást elrendelő határozat jogszerűsége képezte, így a felperes azon előadásait, amelyek a zsalukőfalra vonatkozó fennmaradási engedély iránti kérelem, valamint a támfalhoz készült

statikai vélemény benyújtására kötelező határozatra vonatkoztak, a Kúria nem értékelhette.

[24] Az elsőfokú bíróság helytállóan állapította meg, hogy az alperes csak állította, de nem bizonyította, hogy határozatát azért közölte postai úton, mert az informatikai rendszer hibája miatt az elektronikus kézbesítés sikertelen maradt. Ebből pedig az következik, hogy a felperes alappal állította, hogy részére – miután elektronikus kapcsolattartást választott – szabálytalan módon kézbesítették hivatalos iratként (postai úton) a határozatot.

[25] A Kúria hangsúlyozza, nincs olyan rendelkezés, amely a kézbesítés szabálytalanságát abszolút, orvosolhatatlan eljárási szabályszegésként határozná meg. A Kp. általános jelleggel fekteti le a jogszabálysértés értékelésének szabályait akkor, amikor egyrészt 88. § (1) bekezdés c) pontja arról rendelkezik, hogy a bíróság a keresetet elutasítja, ha olyan eljárási szabályszegés történt, amelynek az ügy érdemi elbírálására lényeges kihatása nem volt, másrészt a 92. § (1) bekezdés b) pontja értelmében a bíróság a közigazgatási cselekményt – a közlésére visszamenőleges hatállyal – megsemmisíti, ha a megelőző eljárás lényeges szabályainak megszegésével okozott jogsérelem a perben nem orvosolható. Vagyis nem általában jogszabálysértés esetén van helye a határozat megsemmisítésének, hanem csak akkor, ha lényeges az eljárási szabály megszegése, és az ügy érdemi elbírálására lényegesen, a perben nem orvosolható módon kihatott. Vagyis a Kp. minőségileg többet kíván meg, mint az eljárási szabályok bármilyen megszegését.

[26] Azt, hogy az eljárási szabályok felperes által hivatkozott megszegése az ügy érdemére kihatott, azt a felperesnek kell bizonyítania, nem elegendő a jogszabálysértésre hivatkozni. A felperes az elsőfokú eljárásban éppúgy, mint a felülvizsgálati eljárásban adós maradt azzal, hogy bemutassa, a szabálytalan kézbesítés miként hatott ki az ügy érdemére. Igaz ugyan, hogy a joghatályos közlés hiányában a jogorvoslati határidők nem kezdődnek meg. Azonban az 1/2019. számú KMJE határozat II. pontja szerint, ha az ügyfél tudomást szerez a határozat tartalmáról, és a keresetlevelét előterjeszti, a bíróság vizsgálhatja, hogy a joghatályos közlés elmaradása milyen módon érintette az ügyfél jogorvoslathoz és tisztességes eljáráshoz való jogát, valamint a jogbiztonság követelményét (hasonlóan ld. a Kúria Kpkf. VII. 39.029/2022/2. számú határozatát). Erre figyelemmel a Kúria értékelte, hogy a felperes – a postai kézbesítés nyomán – tudomást szerzett a határozat tartalmáról, és a keresetlevelét is határidőben előterjesztette. A perben a felperes nem hivatkozott olyan körülményre, amely alapján a legcsekélyebb kétség merült volna fel jogorvoslati joga sérelmével kapcsolatban. Erre figyelemmel a Kúria megállapította, hogy kézbesítés szabálytalanságával összefüggésen a felperes által kifejtettek nem támasztották alá, hogy az az ügy érdemére kihatott volna.

[27] A felperes anyagi jogerőhatással és a kétszeres értékelés tilalmával összefüggő hivatkozásaival kapcsolatban a Kúria a következőkre mutat rá.

[28] Az Alkotmánybíróság a 8/2017. (IV. 18.) AB határozatában (a továbbiakban: AB határozat) részletesen vizsgálta az Alaptörvény B) cikk (1) bekezdéséből, a XXVIII. cikk (6) bekezdéséből, a jogbiztonság elvéből, valamint a kétszeres eljárás alá vonás és büntetés tilalmából eredő alkotmányos követelményt. Kiemelte, hogy a következetes gyakorlata szerint a büntetőjogi gyökerű alkotmányos alapelveknek érvényesülniük kell az olyan – más jogágba sorolt – eljárások tekintetében is, amelyek valamely jogellenes magatartás szankcionálására irányulnak és preventív, valamint represszív jellegű jogkövetkezmény alkalmazásával zárulnak {Indokolás [26] bekezdés}. Továbbá arra is rámutatott, hogy a „ne bis in idem” elve egyfelől alapjogi rendelkezés az állami büntetőhatalom visszaélészerű

gyakorlásával szemben, másfelől pedig a jogbiztonság érvényesülésének érdekében működő szabály, hiszen garantálja az érdemi bírósági döntések végleges jellegét. Az Alkotmánybíróság a határozata [28]-[30] bekezdéseiben az Emberi Jogok Európai Bírósága és az Európai Unió Bírósága döntései nyomán azt is leszögezte, hogy az ugyanazon cselekmény fogalma alatt a történeti tényállás azonosságát kell érteni, függetlenül a jogi minősítéstől és a védett jogi tárgytól. Végül összefoglalóan azt is kimondta, hogy az Alaptörvény XXVIII. cikk (6) bekezdése tekintetében egy eljárás abban az esetben büntető jellegű, ha valamely természetes személy által megvalósított cselekmény miatti felelősségre vonásra irányul, amennyiben az eljárás során alkalmazandó jogkövetkezmény büntetésnek minősül, azaz – célját és hatását tekintve – megtorló jellegű és prevenciót szolgáló joghátrány {Összefoglalóan: Kfv.II.38.417/2019/7. Indokolás [15]-[17]}.

[29] A jelen perben a felülvizsgálat tárgyát képező bontásra kötelező határozat nem olyan büntetőjogi szankció jellegű jogkövetkezmény, amely esetén a „ne bis in idem” elve alkalmazandó és figyelembe veendő volna, mert az alperes perbeli határozatában kizárólag azt értékelte, hogy a felperes eleget tett-e a telekhatárhoz létesített jogszerűtlenül és szabálytalanul kivitelezett zsalukőfalra vonatkozóan fennmaradási engedély iránti kérelem, illetőleg terv szerinti támfalhoz készült statikai vélemény benyújtására vonatkozó felhívásának, vagy sem. A megelőző eljárásnak nem volt tárgya a támfal építésének jogszerűsége, e körben az alperes határozata megállapítást sem tartalmazott. Vagyis az alperes határozatában nem az építési tevékenység jogszerűsége kérdésében foglalt állást, hanem kizárólag annak következményét vonta le, hogy a felperes nem terjesztett elő fennmaradási engedélyt és az építményt más módon sem tette szabályossá (a támfalat nem bontotta el). Ez pedig azt is jelenti, hogy a két hatósági döntés tárgya is más volt, fel sem merülhet, hogy ugyanazt a felperesi cselekvőséget értékelte volna az alperes, vagy éppen az elsőfokú bíróság.

[30] Valótlanul állította a felperes azt is, hogy az ügyben már hoztak érdemi döntést, mert az alperes korábbi fennmaradási engedély iránti kérelem benyújtására felhívó végzése nem volt érdemi döntés, arra csak a perbeli, szabálytalan építési tevékenységgel létesített támfal elbontását elrendelő határozattal került sor. Ha a felperes eleget tett volna az alperes végzésének és előterjesztette volna fennmaradási engedély iránti kérelmét, akkor az alperesnek arról is érdemben kellett volna döntenie.

[31] Az alperes fennmaradási engedély iránti kérelem benyújtására felhívó végzése szankciót és más jogkövetkezményt nem tartalmazott, de rendelkező részében már figyelmeztette a felperest, hogy ha a felhívásának nem tesz eleget, akkor a támfal elbontását el fogja rendelni. Az ezen végzéssel szemben indított közigazgatási perben a bíróság a felperes keresetét jogerősen elutasította, vagyis a felperesnek alappal kellett arra számítania, hogy a kilátásba helyezett jogkövetkezményről az alperes rendelkezni fog.

[32] Mindezekre figyelemmel az építési hatóság fennmaradási engedély iránti kérelem benyújtására felhívó végzése és az alperes támfal bontását elrendelő határozata nem ugyanazon cselekményre vonatkozott, ezért a felperes alaptalanul hivatkozott a „ne bis in idem” elv megsértésére.

[33] A felperes azt is állította, hogy a jogerős ítélet sérti a Kp. 96. §-át, amely szerint a közigazgatási tevékenység jogszerűségének vizsgálata tárgyában hozott ítélet jogereje kizárja, hogy ugyanazon közigazgatási tevékenység jogszerűségének vizsgálatára a felek vagy az

érdekeltek új keresetet indíthassanak vagy azt egyébként vitássá tehessék.

[34] Ha a fél az anyagi jogerőhatás sérelmét állítja, a bíróságnak azt kell vizsgálnia, hogy az építési hatóság fennmaradási engedély iránti kérelem benyújtására felhívó végzése és az alperes határozata ugyanaz a közigazgatási cselekmény-e. E körben a közigazgatási cselekmény Kp. 4. §-ának fogalommeghatározásából kell kiindulni. Az (1) bekezdés szerint a közigazgatási jogvita tárgya a közigazgatási szerv közigazgatási jog által szabályozott, az azzal érintett jogalany jogi helyzetének megváltoztatására irányuló vagy azt eredményező cselekményének, vagy a cselekmény elmulasztásának (a továbbiakban együtt: közigazgatási tevékenység) jogszerűsége. A (3) bekezdés szerint közigazgatási cselekmény az egyedi döntés, az egyedi ügyben alkalmazandó – a jogalkotásról szóló törvény hatálya alá nem tartozó – általános hatályú rendelkezés és a közigazgatási szerződés. A felperes hivatkozásával ellentétben jelen közigazgatási per és a Budapest Környéki Törvényszék 2024. február 19. napján kelt 2.K.701.088/2023/29. sorszámú ítéletével elbírált közigazgatási jogvita tárgya más egyedi döntés volt.

[35] A fentiek alapján a Kúria megállapította, hogy a jogerős ítélet a felülvizsgálati kérelemben megjelölt jogszabályokat ügy érdemére kiható módon nem sérti, ezért azt a Kúria a Kp. 121. § (2) bekezdése alapján hatályában fenntartotta.

A döntés elvi tartalma

[36] I. Ha az ügyfél a szabálytalanul közölt határozat tartalmáról tudomást szerez, és a keresetlevelét határidőben előterjeszti, a felperesnek kell bizonyítania, hogy a joghatályos közlés elmaradása miként sértette az ügyfél jogorvoslathoz és tisztességes eljáráshoz való jogát.

II. Nem ütközik a kétszeres értékelés tilalmába, ha az építési hatóság egyrészt fennmaradási engedély benyújtására hívja fel a tulajdonost, másrészt – ennek elmaradása miatt –bontásra kötelezi őt.

Záró rész

[37] A Kúria a Kp. 115. § (2) bekezdése, valamint a 99. § (3) bekezdése alapján alkalmazandó 77. § (2) bekezdése alapján a felperes kérelmére az ügyet tárgyaláson bírálta el.

[38] A pervesztes felperes a Kp. 35. § (1) bekezdése alapján alkalmazandó a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 83. § (1) bekezdése szerint köteles az alperes részére a felülvizsgálati perköltség megfizetésére, melynek összegét

a Kúria a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi és kamarai jogtanácsosi költségről szóló 17/2024. (XII. 9.) IM. rendelet 3. §-a alapján állapította meg.

[39] A felülvizsgálattal az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (a továbbiakban: Itv.) 45/A. § (1) bekezdése, 39. § (3) bekezdés d) pontja és 50. § (1) bekezdése szerint felmerült, az Itv. 62. § (1) bekezdés h) pontja alapján feljegyzett eljárási illetéket a felperes a Pp. 102. § (1) bekezdése értelmében köteles megfizetni.

[40] Tájékoztatja a felperest, hogy az illetéket a Nemzeti Adó-és Vámhivatal 10032000-01070044-09060018 számú illetékbevételi számlájára kell az esedékesség napjáig megfizetnie. A megfizetés során közleményként fel kell tüntetni a Kúria megnevezését, a kúriai ügyszámot, valamint a fizetésre kötelezett adóazonosító számát.

[41] Az illetékfizetési kötelezettség esedékességének napja tekintetében az egyes adótörvények módosításáról szóló 2022. évi XLV. törvény által módosított Itv. 78. § (4) bekezdése és a Kp. 97. § (2) bekezdése az irányadó.

[42] Az ítélet ellen a felülvizsgálat lehetőségét a Kp. 116. § d) pontja zárja ki.

Budapest, 2025. november 6.

Dr. Vitál-Eigner Beáta sk.

a tanács elnöke

Dr. Hajas Barnabás sk.

előadó bíró

Dr. Kurucz Krisztina sk.

bíró

Dr. Bernáthné dr. Kádár Judit sk.

bíró

Dr. Rák-Fekete Edina sk.

bíró

A kiadmány hitelül:

tisztviselő